

Parallelle advarsler – nummer fem

Åbenbaringen af Løven af Judas stamme: Forståelse af den store strids afsluttende scener

Jeff Pippenger
2023-08-08

I det afsnit, vi stadig behandler, som omtaler Kristus som den engel i Åbenbaringen ti, der stiger ned, illustrerer Kristus som den vældige engel „den rolle, som Han udfører i afslutningsscenerne af den store strid med Satan.“ Den „stilling“, Kristus indtog, da Han satte sin højre fod på havet og sin venstre fod på det tørre land, „betegner Hans suveræne magt og myndighed over hele jorden.“ Da Kristus råbte „med høj røst“, „råbte“ Han „som når en løve brøler.“

Kristus vil åbenbare sin almagt i „de afsluttende scener af den store strid“, og når Kristus åbenbarer sin almagt, gør han det som Løven af Judas stamme.

“Frelseren fremstilles for Johannes under symbolerne ‘Løven af Judas stamme’ og ‘et Lam, som så ud, som om det var slagtet.’ Åbenbaringen 5:5, 6. Disse symboler fremstiller foreningen af almægtig magt og selvopofrende kærlighed. Judas Løve, så frygtindgydende for dem, der forkaster hans nåde, vil være Guds Lam for de lydige og trofaste.” Apostlenes Gerninger, 589.

Kristi åbenbarelse som Løven af Judas stamme understreger hans gerning både i at besegle og åbne den bibelske profeti i overensstemmelse med hans guddommelige timing. Lige før menneskets nådetid afsluttes, når »tiden er nær«, vil der ske en åbning af en særlig bibelsk sandhed, som identificerer »det, som snart skal ske«.

Jesu Kristi åbenbaring, som Gud gav ham for at vise sine tjenere, hvad der snart skal ske; og han sendte den og kundgjorde den ved sin engel for sin tjener Johannes, som vidnede om Guds ord og om Jesu Kristi vidnesbyrd og om alt det, han så. Salig er den, som læser, og de, som hører denne profetis ord og bevarer det, som er skrevet deri; for tiden er nær. Åbenbaringen 1,1–3.

Når den „tid“, som er „nær“, faktisk indtræder i historien, udtales der en velsignelse over dem, som læser, hører „og holder fast ved det, som deri er skrevet“. Det særlige budskab er et tidsbestemt budskab, som kun kan genkendes, når „tiden er nær“. Først da—på det tidspunkt, og ikke før—vil mennesker være i stand til at læse, høre „og holde fast ved det, som er skrevet“ i Johannes' Åbenbaring. Når „tiden er nær“, svarer den velsignelse, som udtales over dem, der „læser“, „hører“ „og holder fast ved det, som deri er skrevet“, til åbningen af Daniels Bog ved „endetiden“.

Men du, Daniel, luk ordene inde og besegl bogen indtil endetiden; mange skal fare hid og did, og kundskaben skal blive forøget. Daniel 12,4.

De „mange“, som løber „hid og did“ (hvilket repræsenterer studiet af Guds Ord), gør dette ved „endens tid“, når „ordene“, som havde været „lukket til“ i Daniels „bog“, bliver åbnet. Men der er

en anden klasse af jomfruer, som løber hid og did lige efter søndagsloven i De Forenede Stater.

Se, dage skal komme, siger den Herre Gud, da jeg vil sende hungersnød over landet, ikke hungersnød efter brød eller tørst efter vand, men efter at høre Herrens ord. Og de skal vandre fra hav til hav og fra nord lige til øst; de skal løbe hid og did for at søge Herrens ord, men ikke finde det. På den dag skal de fagre jomfruer og de unge mænd segne af tørst. De, som sværger ved Samarias synd og siger: Så sandt din gud, o Dan, lever, og: Så sandt Beershebas skik lever — de skal falde og aldrig rejse sig igen. Amos 8:11–14.

Samarias synd var den synd, som repræsenteres ved Akab og Jezabel, idet Akab repræsenterer De Forenede Stater og Jezabel den katolske kirke. Jezabel, Akab og de falske profeter ved konfrontationen med Elias på Karmels bjerg er et forbillede på søndagsloven. Ved konfrontationen var der to grupper af uhellige profeter, Ba'al's profeter og lundens præster. Ba'al var en af de guder, der blev tilbedt; den anden, som blev tilbedt i lundene, var Astarte. Ba'al var en mandlig gud, og Astarte var en kvindelig gud. Tilsammen repræsenterer den mandlige guddom staten og den kvindelige kirken.

Den gud, der blev opstillet i Dan, blev opstillet af Samarias første konge, Jeroboam, som rejste en guldkalv både i Betel og i Dan. Betel betyder Guds hus, og Dan betyder dom, og tilsammen repræsenterer de foreningen af kirke og stat, som finder sted i Amerikas Forenede Stater forud for håndhævelsen af søndagshelligholdelse. Disse to guldkalve blev repræsenteret ved Arons guldkalv.

En kalv er et dyr, og en gylden statue er et billede; derfor repræsenterer Arons gyldne kalv og også Jeroboams to gyldne kalve den sammenslutning af kirke og stat, som finder sted umiddelbart forud for håndhævelsen af søndagsloven i USA. Hos Jeroboam giver de to byer et andet vidne til symbolikken i sammenslutningen af kirke og stat, som i Johannes' Åbenbaring defineres som dyrets billede.

Be'ershebas måde repræsenterer Abrahams pagt. Den første omtale af navnet „Be'ersheba“ findes i Første Mosebog, kapitel enogtyve, et skriftsted som apostlen Paulus anvender til at imødegå dem, der på hans tid hævdede, at man måtte fastholde de ceremonielle love og omskærelsen for at blive frelst. Paulus benytter det skriftsted, hvor den første omtale af Be'ersheba findes. Han anvender denne historie til at behandle to forskellige og modsatte pagter i den samme beretning. Paulus bruger trælkvindens søn (Ismael) til at repræsentere en pagt, der er baseret på menneskelig kraft, og han sætter Ismael i kontrast til Isak, som han bruger til at repræsentere en pagt, der er baseret på Guds kraft. Dette bibelafsnit er første gang, Be'ersheba nævnes, og senere i historien anvender Paulus denne historie til at beskrive en situation i sin personlige historie, som var blevet anskueliggjort i den bibelske historie. Paulus troede og lærte, at den bibelske historie gentager sig.

Selv om Paulus bruger dette afsnit fra Første Mosebog 21 til at illustrere to modsatte pagter, er der i afsnittet to pagter, som Gud indgår med Abraham, men de er ikke de to pagter, som Paulus udleder af beretningen. I afsnittet lovede Gud på ny at opfylde sit løfte om at gøre Abraham til fader for mange folkeslag gennem Isak, og Han lovede også, at Han ville gøre Ismael til fader for en stor nation. Ét skriftsted, fire pagter omtalt, og det er første gang, Beersheba nævnes i Skrifterne.

Derfor sagde hun til Abraham: Driv denne trælkvinde og hendes søn bort; for denne trælkvindes søn skal ikke arve sammen med min søn, med Isak. Og dette ord var Abraham meget tungt for, for hans søns skyld. Men Gud sagde til Abraham: Lad det ikke være dig tungt for drengens skyld og for din trælkvindes skyld; lyt til hendes røst i alt, hvad Sara siger til dig; for i Isak skal din sæd kaldes. Men også trælkvindens søn vil jeg gøre til et folk, fordi han er din sæd. Og Abraham stod tidligt op om morgenen og tog brød og en flaske vand og gav det til Hagar og lagde det på hendes skulder tillige med drengen og sendte hende bort; og hun drog af sted og fór vild i Be'ersjebas ørken. 1 Mosebog 21:10–14.

Be'ersheba repræsenterer Abrahams pagt. I det selvsamme kapitel indgik Abraham også en pagt med Abimelek.

Og det skete på den tid, at Abimelek og Pikol, hans hærs øverste anfører, talte til Abraham og sagde: Gud er med dig i alt det, du gør. Så tilsværg mig nu her ved Gud, at du ikke vil handle svigefuldt imod mig, hverken mod min søn eller mod min sønnesøn; men efter den godhed, som jeg har vist dig, skal du vise mod mig og mod det land, hvori du har boet som fremmed. Og Abraham sagde: Jeg vil sværge.

Og Abraham irettesatte Abimelek på grund af en vandbrønd, som Abimeleks tjenere med vold havde taget. Og Abimelek sagde: Jeg ved ikke, hvem der har gjort dette; heller ikke har du fortalt mig det, og jeg har heller ikke hørt om det før i dag.

Og Abraham tog får og okser og gav dem til Abimelek; og de sluttede begge en pagt. Og Abraham stillede syv hunlam fra hjorden for sig selv. Og Abimelek sagde til Abraham: Hvad betyder disse syv hunlam, som du har stillet for sig selv?

Og han sagde: Disse syv hunlam skal du tage af min hånd, for at de kan være et vidnesbyrd for mig om, at jeg har gravet denne brønd. Derfor kaldte han dette sted Beersheba; for dér svor de begge. Således sluttede de en pagt i Beersheba; derefter stod Abimelek op og Pikol, hans hærs øverste anfører, og de vendte tilbage til filistrenes land. Og Abraham plantede en lund i Beersheba, og dér påkaldte han Herrens navn, den evige Gud.

Og Abraham opholdt sig som fremmed i filistrenes land i mange dage. 1 Mosebog 21,22-34.

Beersheba er symbolet på Guds pagt med Abraham. Der er flere pagthistorier markeret i Bibelen, som forbinder Beersheba med Abrahams pagt. „Beer“ betyder brønd, og „sheba“ betyder „syv“. Sheba er det samme hebraiske ord, som oversættes med „syv gange“, hvilket William Miller med rette forstod som en henvisning til profetien om to tusind fem hundrede og tyve år i Tredje Mosebog seksogtyve. Det var den allerførste „tidsprofeti“, han opdagede, og det var den første grundlæggende sandhed, som blev tilsidesat i 1863. I det afsnit, hvor ordet „sheba“ oversættes med „syv gange“ i fire forskellige vers, kaldes Guds straf, som er repræsenteret ved de „syv gange“, for „striden om min pagt“.

Da vil også jeg gå imod jer, og jeg vil tugte jer endnu syvfold for jeres synder. Og jeg vil bringe sværd over jer, som skal hævne min pagts sag; og når I samles inden for jeres byer, vil jeg sende pest iblandt jer; og I skal overgives i fjendens hånd. 3 Mosebog 26:24, 25.

Det ord, der oversættes med „syv gange“ og repræsenterer Guds pagts „strid“ i Tredje Mosebog seksogtyve, og som er „sheba“ i ordet Beersheba, oversættes også to gange i Daniels Bog, én gang som „eden“, der er skrevet i Moses' lov, og én gang som „forbandelsen“. Både „eden“ og „forbandelsen“ er oversat fra ordet „sheba“, for det betyder ikke blot „syv“, men indbefatter også begrebet en pagt eller „ed“, som, hvis den brydes, frembringer en „forbandelse“.

Ja, hele Israel har overtrådt din lov og vendt sig bort for ikke at adlyde din røst; derfor er forbandelsen blevet udgydt over os, og den ed, som er skrevet i Moses', Guds tjeners, lov, fordi vi har syndet imod ham. Daniel 9,11.

Ordet „sheba“ eller syv, som repræsenterede syv lam, der blev ofret ved en brønd i Beersheba, repræsenterer pagten. Og Guds pagt eller Hans ed fastslår, at de lydige lever, og de ulydige dør.

Beersheba symboliserer den pagt, som er repræsenteret ved Abrahams tro. Når derfor de „smukke jomfruer“ i Amos otte, som også er de „dåragtige jomfruer“ i Matthæus femogtyve, og som også er de „ugudelige“ i Daniel tolv, sværger „ved Samarias synd“, sværger de troskab til Jezebels mærke (pavedømmet), hun som har bedrevet utugt med Akab (De Forenede Nationer), og som hersker over dyrets billede (De Forenede Stater).

Når de selvsamme »skønne jomfruer« siger: »Din gud, o Dan, lever«, bøjer de sig ned for det gyldne billede af en kalv, sådan som det er identificeret af to vidner (Aron og Jeroboam). Guldkalven repræsenterer dyrets billede, som er foreningen af kirke og stat.

Når de samme jomfruer hævder, at Beershebas „vej“, „lever“, betyder ordet „vej“ „sti“. Dette er nøjagtig det samme ord, som bruges til at betegne „vejene“ på de „gamle stier“ i Jeremias 6,16. Disse jomfruer siger, at selv om de har bøjet sig for dyrets billede og antaget mærket på dets myndighed, er de stadig Abrahams børn. De løber febrilsk hid og did i Guds ord og søger det budskab, som repræsenteres ved „østen“ og „norden“ og fra „hav til hav“, og hævder stadig at være syvendedagsadventister, men det er for sent.

Men efterretninger fra øst og fra nord skal forurolige ham; derfor skal han drage ud i stor vrede for at ødelægge og fuldstændigt tilintetgøre mange. Og han skal opslå sit palads' telte mellem havene ved det herlige hellige bjerg; men han skal gå sin undergang i møde, og ingen skal hjælpe ham. Daniel 11:44, 45.

Disse jomfruer søger budskabet i disse to foregående vers. Det sidste advarselsbudskab, som blev åbnet ved endetiden i 1989, da, som beskrevet i Daniel kapitel elleve, vers fyrre, de „lande“, der repræsenterer det tidligere Sovjetunionen, blev fejlet bort af pavedømmet og De Forenede Stater, identificerer pavedømmets endelige opgang og fald. I disse to vers bringer et budskab, repræsenteret ved øst og nord, nordens konge (paven) i raseri, og den sidste forfølgelse begynder, og den ender i vers femogfyrre, når pavedømmet planter „tabernaklerne“, som kommer af det hebraiske ord med betydningen „telt“ (telt er et symbol på en kirke), men det er hans „paladses“ „tabernakel“, hvilket repræsenterer en stat. Det sted, hvor han opstiller teltet, som repræsenterer foreningen af kirke og stat, eller, som Johannes kalder det i Åbenbaringen, dyrets billede, er „mellem havene“, i flertal. De skønne jomfruer søger det sidste advarselsbudskab, repræsenteret i

Daniel kapitel elleve, vers fireogfyrre og femogfyrre, og i det næste vers står Mikael frem, og nådetiden lukkes. Og på den tid siger Amos 8:14, at de skønne jomfruer „skal falde og aldrig rejse sig igen.“

Når de smukke jomfruer gør krav på at være syvendedagsadventister netop på det tidspunkt, hvor de bøjer sig for dyrets billede, fremstilles de af Johannes som jøder, der siger, at de er jøder, men ikke er det. De gør krav på at være Abrahams børn, men de lyver.

Se, jeg vil gøre dem af Satans synagoge, som siger, at de er jøder, og ikke er det, men lyver; se, jeg vil gøre, at de skal komme og tilbede for dine fødder og erkende, at jeg har elsket dig.
Åbenbaringen 3,9.

De har antaget pavedømmets mærke og har således antaget hans karakter. De bekender, at de er jøder, eller de bekender, at de er sabbatsholdende adventister, men de har da pavens karakter, han som blandt andet sidder „i Guds tempel“. De bekender, at de er adventister, eller de bekender, at de er i adventisttemplet, men de er ikke mere adventister, end paven er kristen.

De, som løber „hid og did“ for at søge „Herrens ord“, er ikke „de vise“, som identificeres i Daniels bog — men de identificeres som „jomfruer“. Det er åbenbart, at de, som vandrer omkring, sulter og dør af tørst i versene, ikke „forstår“ „Herrens ord“, for de søger netop dette i versene. Herrens ord, som åbenbares lige før nådetiden afsluttes, er Jesu Kristi Åbenbaring, og de tåbelige, ugudelige eller „skønne jomfruer“ er dem, som ikke forstod kundskabens tiltagelse fra Daniels bog. De havde ikke den nødvendige olie til at gå videre til brylluppet, således som Matthæus lærer.

Den „hungersnød“ er nådetidens afslutning. Amos’ „jomfruer“, som i versene søger efter brød (Guds ord) og vand (Helligånden), er Daniels „ugudelige“, som ikke „forstår“. De er Matthæus’ dårlige jomfruer, som søger efter Helligånden, hvilket tilsammen på tre vidners udsagn identificerer dem, der indser, at deres anledning til at forberede sig til brylluppet er forbi, og at de ikke har nogen klædning at gå til brylluppet i, fordi de nægtede at „høre“ det særlige budskab, som nu bliver åbenbaret. Fra den tid, da det særlige budskab bliver åbenbaret, indtil nådetidens afslutning, er tiden for det sidste kald til frelse. At komme til den tid uforberedt er at forberede sig på at høre ordene: „For sent!“

„Der er en verden, som ligger i ondskab, i bedrag og vildfarelse, i selve dødsskyggen,—sovende, sovende. Hvem føler sjælenød for at vække dem? Hvilken røst kan nå dem? Mine tanker blev ført frem til fremtiden, når signalet vil blive givet. ‘Se, brudgommen kommer; gå ud for at møde ham.’ Men nogle vil have tøvet med at skaffe olien til at fylde deres lamper, og for sent vil de erfare, at karakteren, som olien repræsenterer, ikke kan overføres.“ Review and Herald, 11. februar 1896.

Den profetiske linje, som er fremstillet ved lignelsen om de ti jomfruer, bruger olie som billede på karakter, men „den gyldne olie“ og „den hellige olie“ repræsenterer også budskaberne fra „Guds Ånd“.

„De salvede, som står hos hele jordens Herre, indtager den stilling, der engang blev givet Satan som den beskærmende kerub. Ved de hellige væsener, som omgiver hans trone, opretholder

Herren en stadig forbindelse med jordens indbyggere. Den gyldne olie repræsenterer den nåde, hvormed Gud holder de troendes lamper forsynet, så de ikke skal blafre og slukkes. Hvis det ikke var sådan, at denne hellige olie blev udgydt fra himlen i budskaberne fra Guds Ånd, ville det ondes magter have fuldstændig kontrol over menneskene.”

”Gud vanæres, når vi ikke modtager de meddelelser, som han sender os. Således afslår vi den gyldne olie, som han ville udgyde i vore sjæle for at blive videregivet til dem, der er i mørke. Når råbet skal lyde: ’Se, brudgommen kommer; gå ham i møde,’ vil de, som ikke har modtaget den hellige olie, som ikke har næret Kristi nåde i deres hjerter, erfare, ligesom de dårlige jomfruer, at de ikke er rede til at møde deres Herre. De har ikke i sig selv kraft til at skaffe olien til veje, og deres liv forspildes. Men dersom der bedes om Guds Helligånd, dersom vi bønfaller, som Moses gjorde: ’Lad mig se din herlighed,’ da vil Guds kærlighed blive udgydt i vore hjerter. Gennem de gyldne rør vil den gyldne olie blive meddelt os. ’Ikke ved magt og ikke ved styrke, men ved min Ånd, siger Hærskarers Herre.’ Ved at modtage de klare stråler fra Retfærdighedens Sol skinner Guds børn som lys i verden.” Review and Herald, 20. juli 1897.

De, der „farer hid og did“ i Amos, føjer yderligere vidnesbyrd til identificeringen af den klasse blandt Syvendedagsadventisterne, som afviser deres ansvar for at „forstå“ det særlige budskab fra Johannes’ Åbenbaring, der åbenbares, når „tiden er nær“.

”Vi lever nu i en højst farefuld tid, og ingen af os bør være sene til at søge en forberedelse til Kristi komme. Lad ingen følge de tåbelige jomfruers eksempel og tænke, at det vil være trygt at vente, indtil krisen kommer, før man opnår en karakterforberedelse til at bestå i den tid. Det vil være for sent at søge Kristi retfærdighed, når gæsterne kaldes ind og undersøges. Nu er tiden til at iføre sig Kristi retfærdighed, — bryllupsklædningen, som vil gøre dig skikket til at gå ind til Lammets bryllupsmåltid. I lignelsen fremstilles de tåbelige jomfruer som bedende om olie og som undladende at få den på deres anmodning. Dette er et symbol på dem, der ikke har beredt sig selv ved at udvikle en karakter, der kan bestå i en krisetid. Det er, som om de skulle gå til deres naboer og sige: Giv mig jeres karakter, ellers går jeg fortabt. De, som var vise, kunne ikke meddele deres olie til de tåbelige jomfruers flakkende lamper. Karakter kan ikke overføres. Den kan ikke købes eller sælges; den må erhverves. Herren har givet ethvert menneske anledning til at opnå en retfærdig karakter gennem prøvetidens timer; men han har ikke tilvejebragt nogen måde, hvorpå ét menneskeligt redskab kan meddele et andet den karakter, som det har udviklet ved at gennemgå hårde erfaringer, ved at lære lærdomme af den store Lærer, så det kan åbenbare tålmodighed under prøvelse og udøve tro, så det kan flytte umulighedens bjerge. Det er umuligt at meddele kærlighedens vellugt, — at give en anden mildhed, takt og udholdenhed. Det er umuligt for ét menneskehjerte at udgyde kærligheden til Gud og menneskeheden i et andet.”

»Men dagen kommer, og den er nær ved os, da hver eneste side af karakteren vil blive åbenbaret ved særlig fristelse. De, som forbliver tro mod princippet, som udøver tro indtil enden, vil være dem, der har vist sig trofaste under prøve og trængsel i de foregående timer af deres prøvetid og har dannet karakterer efter Kristi lighed. Det vil være dem, som har dyrket et nært fællesskab med Kristus, som ved hans visdom og nåde er delagtige i den guddommelige

natur. Men intet menneske kan give et andet hjertets hengivenhed og ædle sjælsevner og udfylde dets mangler med moralsk kraft. Vi kan hver især gøre meget for hinanden ved at give mennesker et kristuslignende eksempel og derved påvirke dem til at gå til Kristus for den retfærdighed, uden hvilken de ikke kan bestå i dommen. Mennesker bør under bøn overveje det vigtige spørgsmål om karakterdannelse og forme deres karakterer efter det guddommelige forbillede.« The Youth's Instructor, 16. januar 1896.